

Arrest

nr. 202 040 van 3 april 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. VANNEUVILLE
Catharina Lundenhof 9 / 13
2660 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Peruaanse nationaliteit te zijn, op 29 november 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 oktober 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 december 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. VANNEUVILLE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 april 2017 dient de verzoekende partij een verblijfskaart in van een familielid van een burger van de Unie, in functie van diens Belgische moeder.

Op 20 oktober 2017, met kennisgeving op 30 oktober 2017, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de volgende beslissing, die de bestreden beslissing is:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24/04/2017 werd ingediend door:

Naam: Z. O.

Voornamen: P. E. G.

Nationaliteit: Peru /

Geboortedatum: 17.05.1996

Geboorteplaats: L.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie. Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn moeder de genaamde O. C. D. Z., R. T. (Ril (...)) van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15/12/80.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de 'familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1,3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon worden volgende documenten voorgelegd:

- Pensioenfiche 281.11 inkomsten 2016 (aanslagjaar 2017)*
- Brief van de federale pensioendienst dd 22/05/2017 (betaling van het vakantiegeld)*
- Brief van de federale pensioendienst dd 11/09/2015 (herberekening van de pensioenrechten) vanaf september 2015.*
- Augustus 2015 rustpensioen voor ouderen: 40,57€*
- September 2015 rustpensioen voor ouderen: 40,57€*
- Augustus 2016 Inkomensgarantie voor ouderen: 893,51€*
- September 2015 Inkomstengarantie voor ouderen: 913,75€*
- Huurovereenkomst van de Geelse Huisvestingsmaatschappij dd 8/03/2011;*
- Loonfiches van tewerkstelling bij (...) te Rillaar november, december 2016, januari februari, maart, april 2017, Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de referentiepersoon in augustus en september 2015 IGO geniet.*

Daarnaast blijkt ook een tewerkstelling. Om na te gaan in hoeverre zij heden nog beschikt over een IGO, gezien haar tewerkstelling dateert van 14/11/2016, is er op 20/10/2017 contact opgenomen met het contactcentrum van de pensioendienst. Uit dit gesprek blijkt dat betrokkene inderdaad nog steeds beschikt over een inkomen uit een rustpensioen van maandelijks 1096,94 euro, waarvan 960,32 euro bestaat uit IGO.

Echter, het feit dat de referentiepersoon een inkomensgarantie voor ouderen of IGO geniet, wil zeggen dat de referentiepersoon behoeftig is maar gezien haar leeftijd geen leefloon meer kan krijgen maar dus wel een inkomensgarantie voor ouderen en zo wel degelijk ten laste valt van het sociale bijstands stelsel van het Rijk.

Overeenkomstig de bepalingen van art. 40ter kunnen uitkeringen die onder sociale bijstand vallen niet in overweging worden genomen wanneer gezinshereniging wordt aangevraagd.

Gezien betrokkene naast IGO nog een gedeelte rustpensioen geniet van 134,62 euro per maand en een gemiddeld inkomen uit tewerkstelling heeft van 728,16 euro per maand (loonfiches van januari, februari, maart en april 2017) dan heeft betrokkene een maandinkomen van 862,78 euro dat in aanmerking kan worden genomen, maar ontoereikend is.

Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient, in het geval de bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 ontoereikend zijn, een behoeftenanalyse te worden gemaakt.

Voor zover in het administratief dossier iets te vinden is over het bestedingspatroon van de referentiepersoon (vaste en variabele kosten) blijkt alvast dat de referentiepersoon maandelijks 186,84 euro (vanaf 01/04/2011) aan huishuur betaalt, zonder rekening te houden met indexering van dit bedrag. De basishuurprijs was toen vastgesteld op 490 euro. Het bedrag dat de referentiepersoon betaalt is een bedrag dat aangepast is aan haar bescheiden inkomen en getuigt er impliciet van dat zij in een kwetsbare financiële situatie verkeert en zij zich daarvan bewust is gezien zij een sociale woning betreft.

Gelet op de maandelijks vaste kosten zoals o.a. de huurlasten, de variabele kosten van het dagelijkse leven, het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven en het feit dat de armoederisicogrens voor 2 personen in België op 1500 euro wordt geschat, is 120 % van het leefloon voor een persoon met gezinslast echt wel het minimum dat de referentiepersoon ter beschikking zou moeten hebben, alvorens het verblijfsrecht aan betrokkene kan worden toegestaan.

Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in een enig middel het volgende aan:

"2.1. Enig middel: schending van art. 40ter en 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. In de bestreden beslissing werden de voorliggende feitelijke gegevens niet op de juiste wijze weergegeven, niet correct beoordeeld en werd aldus op een onredelijke wijze tot het bewust besluit gekomen.

De gegeven motivering is bijgevolg niet afdoende vermits zij noch duidelijk, noch juist, noch pertinent, noch concreet, noch precies, noch volledig is.

De beslissing werd niet op een zorgvuldige wijze voorbereid en berust op de foutieve interpretatie van feitelijke en wettelijke gegevens.

Ten onrechte wordt in de bestreden beslissing voorgehouden dat de bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon (de moeder van verzoeker) beschikt m.n. o.a. een inkomensgarantie voor ouderen niet in aanmerking kunnen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Zoals wordt aangehaald in de bestreden beslissing beschikt in casu de referentiepersoon, de moeder van verzoeker over de volgende bestaansmiddelen:

- Rustpensioen t.b.v. 134,62 euro;
- Inkomensgarantie voor ouderen t.b.v. 960,32 euro;
- Maandelijks gemiddeld loon t.b.v. 728,16 euro

m.n. een maandelijks een netto-inkomen t.b.v. 1823,10 euro.

Verzoeker kan dan ook niet akkoord gaan met de bestreden beslissing.

Art. 40ter § 2de al. van de Wet van 15/12/1980 luidt als volgt:

"De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke

integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actiefwerk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen. "

Volkomen ten onrechte wordt in de bestreden beslissing voorgehouden dat het inkomensgarantie voor ouderen niet in aanmerking kan komen vermits deze te beschouwen zou zijn als "financiële maatschappelijke dienstverlening" in de zin en betekenis van voornoemd artikel.

De "financiële maatschappelijke dienstverlening" die in voornoemd artikel worden beoogd is de maatschappelijke dienstverlening die wordt beschreven in de OCMW-Wet:

Art. 60 Organieke Wet van 08/07/1976 betreffende de OCMW luidt als volgt:

"§ 1 De tussenkost van het centrum is, zo nodig, voorafgegaan van een sociaal onderzoek dat besluit met een nauwkeurige diagnose nopens het bestaan en de omvang van de behoefte aan dienstverlening en de meest passende middelen voorstelt om daarin te voorzien.

§ 2 Het centrum verstrekt alle nuttige raadgevingen en inlichtingen en doet de stappen om aan de betrokkenen alle rechten en voordelen te verlenen waarop zij krachtens de Belgische of de buitenlandse wetten aanspraak kunnen maken.

§ 3 Het verstrekt materiële hulp in de meest passende vorm.

De financiële hulpverlening kan bij beslissing van het centrum worden onderworpen aan de voorwaarden vermeld in 9[de artikelen 3, 5° en 6°, 4, 11 en 13, § 2, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Indien deze voorwaarden niet worden nageleefd kan het recht op financiële hulp, op voorstel van de maatschappelijk werker belast met het dossier, worden geweigerd of geheel of gedeeltelijk worden geschorst voor een periode van ten hoogste een maand.

In geval van herhaling binnen een termijn van ten hoogste een jaar kan het recht op financiële hulp voor een periode van ten hoogste drie maanden worden geschorst" In de bestreden beslissing wordt bijgevolg ten onrechte de bedoelde financiële maatschappelijke dienstverlening verleend door een OCMW verward met een sociale bijstandsregeling die de inkomensgarantie voor ouderen is.

Deze laatste worden helemaal niet beoogd in het van toepassing zijnde art. art. 40ter § 2de al. van de Wet van 15/12/1980 (in haar huidige vorm en versie) bevat (thans) wel degelijk een limitatieve lijst van bestaansmiddelen waar geen rekening mee mag worden gehouden. De inkomensgarantie voor ouderen maken GEEN deel uit van deze opsomming.

De huidige versie van art. 40ter Vreemdelingenwet wijzigde de vroegere bepaling waarin toen voorzien was:

"Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actiefwerk zoekt. "

De verwijzing naar de "aanvullende bijstandsstelsels" is niet meer opgenomen in de nieuwe versie van art 40ter Vreemdelingenwet.

De IGO is overigens een inkomen dat niet wordt geregeld in de OCMW-wet, doch wel in de wet van 22 maart 2001 tot instelling van een inkomensgarantie voor ouderen (T3.S. 29 maart 2001).

Deze wordt toegekend door de Federale Rijksdienst voor Pensioenen. In tegenstelling tot de (financiële) maatschappelijke dienstverlening die wordt toegekend door het lokale OCMW.

Het OCMW beslist niet over de toekenning van de IGO. Er blijkt niet dat de bevoegde diensten bij de toekenning van de IGO kan onderwerpen aan de voorwaarden van artikel 3, 5° en 6°, 4, 11 en 13, § 2 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit het voorgaande blijkt dat het stelsel van de "financiële maatschappelijke dienstverlening" en het stelsel van de IGO elk een afzonderlijk normerend kader hebben, waarbij onderscheiden overheden bevoegd zijn voor de (behandeling van de) aanvraag en de toekenning van de prestaties en dat daarbij aparté voorwaarden gelden. Aldus kan de IGO niet als een vorm van "financiële maatschappelijke dienstverlening" worden beschouwd.

Daar waar de bestreden beslissing vermeld dat de referentiepersoon doordat zij een inkomensgarantie voor ouderen ontvangt ten laste valt van het sociale bijstand in het Rijk en deze inkomsten niet in

aanmerking kunnen worden genomen voor de berekening van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon schendt derhalve artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

In beginsel dienen alle vormen van inkomsten waarover de referentiepersoon beschikt als bestaansmiddelen in aanmerking worden genomen, behalve die inkomsten waarvan de wetgever uitdrukkelijk bepaalt dat er geen rekening mag mee worden gehouden. De uitzonderingen op de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen zijn limitatief en moeten restrictief worden geïnterpreteerd.

Uit het voorgaande blijkt dat het stelsel van de "financiële maatschappelijke dienstverlening" en het stelsel van de IGO elk een afzonderlijk normerend kader hebben, waarbij onderscheiden overheden bevoegd zijn voor de (behandeling van de) aanvraag en de toekenning van de prestaties en dat daarbij aparté voorwaarden gelden. Aldus kan de IGO niet als een vorm van "financiële maatschappelijke dienstverlening" worden beschouwd.

Dit wordt eveneens bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest van 28 september 2017 (nr. 192 661) waarbij de Raad vaststelt dat de inkomensgarantie voor ouderen niet wordt vermeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet als inkomsten waarmee geen rekening gehouden mag worden.

In voormeld arrest wordt eveneens verwezen naar het voorgaand arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gewezen op 15 mei 2017 (nr. 186 791) die een eenzelfde redenering inhoudt.

Besluit

De verwerende partij maakt zich in de bestreden beslissing schuldig aan een schending van artikel 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet, het motiveringsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen door de inkomsten van de referentiepersoon uit IGO niet mee te nemen in de berekening voor de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Bijgevolg is dit middel ernstig."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen*
- de artikelen 40ter en 62 Vreemdelingenwet*
- de materiële motiveringsplicht*
- het zorgvuldigheidsbeginsel*
- het redelijkheidsbeginsel*

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij op 24.04.2017 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in functie van zijn moeder, mevr. R. T. O. C. D. Z. en dit in toepassing van art. 40ter van de Vreemdelingenwet.

Art. 40ter, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet stipuleert:

“De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

(...)”

Ter ondersteuning van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon legde verzoekende partij twee attesten voor waaruit blijkt dat de referentiepersoon recht heeft op en geniet van een inkomensgarantie voor ouderen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft terecht besloten deze inkomsten niet in rekening te brengen bij het bestaansmiddelenonderzoek.

Verweerder laat gelden dat uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voor wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging uitdrukkelijk blijkt dat het doel van de Belgische wetgever is geweest om een bestaansmiddelenvoorwaarde te stellen, ten einde te voorkomen dat personen na een aanvraag gezinshereniging ten laste zouden vallen van de openbare overheden.

Zie ook:

“De vreemdeling die als echtgenoot of partner naar België komt in het kader van gezinshereniging met een Belg of met een vreemdeling die hier reeds een onbeperkt verblijfsrecht heeft, zal moeten aantonen dat de persoon die zich reeds in België bevindt en die hij nu vervoegt, over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Deze bestaansmiddelen hebben uitdrukkelijk als doel te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden zouden komen te vallen. Het bedrag van deze bestaansmiddelen wordt verder gespecificeerd in een artikel 10, § 5 (nieuw). Zo moet een bedrag worden bewezen dat ten minste honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (d.i. 120 % van het bedrag van het leefloon van iemand die samenwoont met een gezin te zijnen laste). Bovendien wordt in alle gevallen vereist dat de bestaansmiddelen waarop men zich beroept regelmatig moeten zijn. Ook moet rekening worden gehouden met hun aard om na te gaan of zij bijvoorbeeld constant, toereikend en stabiel zijn. Verder wordt bepaald dat verschillende middelen niet kunnen worden ingebracht om te bewijzen dat er voldoende bestaansmiddelen zouden zijn. Zo kunnen, om de bestaansmiddelen aan te tonen, uitdrukkelijk niet worden meegeteld: de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen. (...)” (Parl. Hand. Kamer, 2010-2011, DOC 53 0443/014, 27) (eigen markering)

En ook:

“Tegelijk proberen we de voorwaarden voor EU-burgers en Belgen zo veel mogelijk op elkaar af te stemmen; richtlijn 2004/38 voorziet immers dat EU-burgers werknemer of zelfstandige moeten zijn om zich in ons land te vestigen of voldoende bestaansmiddelen voor zichzelf moeten hebben om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. In geval van gezinshereniging door EU-burgers moet die EU-burger tevens aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen dat ook zij ten laste van de openbare overheden zouden vallen. Welnu die verplichting werd nog niet in de vreemdelingenwet verankerd voor EU-burgers die als werknemer of zelfstandige in ons land zijn gevestigd. Dit amendement voorziet dus ook in deze verplichting en voegt meteen ook ter verduidelijking toe wat moet aanzien worden als voldoende bestaansmiddelen naar analogie met de regeling voor Belgen en niet-EU-onderdanen en conform de reeds genoemde Richtlijn.” (Parl. Hand. Kamer, 2010-2011, DOC 53 0443/016, p. 33)

Terwijl uit de parlementaire voorbereidingen bij de wet van 4 mei 2016, waarbij de huidige versie van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet werd ingevoerd, op geen enkele wijze blijkt dat voormelde primaire bekommernis van de Belgische wetgever diende te worden teruggeschoefd.

Verweerder stelt vast dat verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift voorbij gaat aan de duidelijke ratio legis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, niettegenstaande niet dienstig kan worden betwist dat de wetgeving dient te worden geïnterpreteerd rekening houdend met de ondubbelzinnige bedoeling van de wetgever.

Verweerder beklemtoont dat rekening dient te worden gehouden met de parlementaire voorbereiding van een wet, ten einde de eigenlijke bedoeling van de wetgever te achterhalen.

Zie dienaangaande:

“Overwegende dat de wil van de wetgever ook afgeleid kan worden uit andere gegevens, zoals uit de parlementaire voorbereiding van de wet of aan de hand van een aantal criteria (...)” (R.v.St. nr.160.275 van 19 juni 2006)

En ook:

“Vermits de IGO een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en dat wordt uitbetaald wanneer de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn, behoort ze ontegensprekelijk tot de aanvullende bijstandsstelsels. In dit verband dient ook te worden verwezen naar de ratio legis van het artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voor het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de persoon in functie van wie de gezinshereniging wordt gevraagd. Deze voorwaarde heeft tot doel te vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil krijgen, ten laste valt van de openbare overheden. De IGO valt echter volledig ten laste van de overheid. Indien een verblijfsrecht zou worden verkregen in functie van een persoon die dergelijke tegemoetkoming ontvangt, zou de vreemdeling volledig ten laste van de overheid vallen.” (RvV nr. 183 149 van 28 februari 2017)

Terwijl er geen redelijke betwisting kan bestaan nopens de bedoeling van de bestaansmiddelenvoorwaarde ex artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, met name te verzekeren dat de gezinshereniger over voldoende bestaansmiddelen beschikt om zijn familieleden ten laste te nemen en aldus te vermijden dat zij ten laste zouden vallen van de sociale bijstandsstelsel van de Belgische Staat.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft dan ook geheel terecht besloten geen rekening te houden met de inkomensgarantie voor ouderen die de referentiepersoon zou genieten.

Dergelijk vorm van uitkering betreft immers een vorm van financiële bijstand aan behoeftige ouderen die niet langer over voldoende inkomsten beschikken. Het betreft aldus een equivalent van het leefloon voor personen die een bepaalde leeftijd bereikt hebben. Dergelijke uitkering valt dan ook ontegensprekelijk onder de inkomsten die bij art. 40ter van de Vreemdelingenwet worden uitgesloten.

Voormelde uitkering vormt bovendien ontegensprekelijk een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening, waarmee geen rekening wordt gehouden bij het oordeel of de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Zelfs indien moet worden vastgesteld dat de inkomensgarantie voor ouderen niet onder de door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk uitgesloten bestaansmiddelen kunnen worden begrepen, dan nog moet worden benadrukt dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorschrijft dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging bij het beoordelen van de bestaansmiddelenvoorwaarde rekening moet houden met de aard en regelmatigheid van de aangetoonde bestaansmiddelen.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt inderdaad uitdrukkelijk als volgt:

“Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid.” (eigen markering)

Gelet op het feit dat de inkomensgarantie voor ouderen onbetwistbaar deel uitmaakt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk én gelet op het feit dat de Belgische wetgever ontegensprekelijk tot doel heeft gehad om te vermijden dat de Belgische referentiepersoon én diens gezinsleden ten laste zouden vallen van de Belgische Staat, kan niet dienstig worden betwist dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de bestreden beslissing geheel terecht - rekening houdend met de aard van de inkomsten - heeft besloten dat de Belgische referentiepersoon in casu niet bewezen heeft over toereikende bestaansmiddelen te beschikken.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging rekening heeft gehouden met de aard van de voorgelegde inkomsten, om te besluiten dat niet werd aangetoond dat de Belgische referentiepersoon over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Verzoekende partij weerlegt de motieven van de gemachtigde van de Staatssecretaris niet en beperkt zich tot de stelling dat de inkomensgarantie voor ouderen nergens in art. 40ter van de Vreemdelingenwet uitgesloten zou worden.

De kritiek van verzoekende partij kan dan ook niet tot de nietigheid van de bestreden beslissing leiden. De gemachtigde van de Staatssecretaris besloot geheel terecht, conform art. 40ter van de Vreemdelingenwet, om de inkomsten van de referentiepersoon niet in rekening te brengen en om te besluiten tot een weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat het volgende bepaalt:

“(…)

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

(…)”

2.3.2. In de bestreden beslissing wordt overwogen dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat de Belgische onderdaan beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, nu uit de voorgelegde documenten en na contactname met de pensioendienst is gebleken dat haar maandelijks rustpensioen *a rato* van 1096,94 euro, dat voor het grootste deel, namelijk 960,32 euro, uit een Inkomensgarantie voor Ouderen (hierna: de IGO) bestaat. De bestreden beslissing preciseert dat *“Echter, het feit dat de referentiepersoon een inkomensgarantie voor ouderen of IGO geniet, wil zeggen dat de referentiepersoon behoeftig is maar gezien haar leeftijd geen leefloon meer kan krijgen maar dus wel een inkomensgarantie voor ouderen en zo wel degelijk ten laste valt van het sociale bijstands stelsel van het Rijk.*

Overeenkomstig de bepalingen van art. 40ter kunnen uitkeringen die onder sociale bijstand vallen niet in overweging worden genomen wanneer gezinshereniging wordt aangevraagd.”

Voorts acht de bestreden beslissing de inkomsten die de referentiepersoon verwerft ontoereikend nu zij een gemiddeld inkomen uit tewerkstelling heeft van 728,16 euro per maand (loonfiches van januari, februari, maart en april 2017) zodat het maandinkomen van 862,78 euro is dat in aanmerking kan worden genomen.

Uit de gehele lezing van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de aanvraag wordt afgewezen omdat de IGO een uitkering is die aan bejaarde personen wordt toegekend die niet over voldoende financiële middelen beschikken, terwijl de vreemdelingenwet bepaalt dat middelen verkregen uit toeslagen en financiële maatschappelijke dienstverlening niet in overweging mogen worden genomen voor de bepaling van de toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen.

2.3.3. De verzoekende partij voert aan dat de bestreden beslissing artikel 40ter van de vreemdelingenwet schendt doordat voor de beoordeling of de Belgische referentiepersoon over voldoende stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt, zijn inkomsten voortkomend uit de IGO buiten beschouwing worden gelaten, terwijl artikel 40ter van de vreemdelingenwet niets bepaalt dat de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels niet in aanmerking worden genomen en dus niets uitdrukkelijk bepaalt over een IGO. Zij wijst erop dat het begrip *“aanvullend bijstandsstelsel”* uit de vroegere versie van artikel 40ter van de vreemdelingenwet is

verdwenen en dat het begrip “*financiële maatschappelijke dienstverlening*”, voorzien in artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet ten tijden van het nemen van de bestreden beslissing de maatschappelijke dienstverlening is, die beoogd wordt door artikel 60 van de OCMW-wet van 8 juli 1976. De verwerende partij meent dat de IGO inkomsten zijn voortvloeiend uit financiële dienstverlening. Het is een equivalent voor leefloon en wordt uitgekeerd aan behoeftige personen en betreft een vorm van financiële bijstand die uitgesloten wordt als zijnde in aanmerking te nemen inkomsten in artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet. De *ratio legis* van de wet is te vermijden dat de aanvrager ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel van de Belgische Staat.

2.3.4.1. De kernvraag in deze zaak bestaat erin of met de IGO rekening kan worden gehouden bij het beoordelen of de referentiepersoon, *in casu* de Belgische moeder van de verzoeker, beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40*ter*, § 2, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet.

2.3.4.2. Zoals de verzoekende partij opmerkt, bepaalde het oude artikel 40*ter*, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet, voordat deze bepaling vervangen werd door artikel 18 van de wet van 4 mei 2016 houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (hierna: wet van 4 mei 2016), dat bij het beoordelen van de bestaansmiddelen waarover de Belgische onderdaan beschikt “*de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking (worden) genomen*”. Het begrip “*aanvullend bijstandsstelsel*”, voorzien in het oude artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet, is een generieke term die het verzekeren van een minimaal niveau van bestaanszekerheid omvat, met name de sociale minimumvoorzieningen en de maatschappelijke dienstverlening. Deze categorie beoogt de basisbescherming te verzekeren van personen die geen (voldoende) inkomenszekerheid hebben weten te verwerven door hun eigen participatie op de arbeidsmarkt en die, als gevolg daarvan, evenmin gerechtigd zijn op prestaties van de klassieke sociale verzekeringen. De toegang tot deze stelsels is in beginsel onderworpen aan de voorwaarde dat de aanvrager over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt. Het kan niet ernstig betwist worden dat de IGO, voorheen het gewaarborgd inkomen voor bejaarden genoemd, onder deze categorie van bijstand valt (S. BOUCKAERT, *Documentloze vreemdelingen*, Grondrechtenbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985, pagina 295 e.v.). Het aanvullend bijstandsstelsel omvat het leefloon, de IGO, de gewaarborgde gezinsbijslag, de tegemoetkomingen voor gehandicapten en de tegemoetkomingen voor hulp aan bejaarden (J. VAN LANGENDONCK, *Handboek Socialezekerheidsrecht*, p. 12 en 787) en werkt, anders dan de klassieke sociale verzekeringen, niet op basis van individuele bijdragebetalingen, maar wordt uitsluitend door overheidsbijdrage gefinancierd. Ook de Raad van State oordeelde recent nog dat “*(v)ermits de IGO een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en dat wordt uitbetaald wanneer de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn, (...) ze ontegensprekelijk tot de aanvullende bijstandsstelsels (behoort)*” (RvS 29 november 2016, nr. 236.566).

Met artikel 18 van de wet van 4 mei 2016 werd het tweede lid van artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet evenwel aldus vervangen dat in deze bepaling, wat betreft de bestaansmiddelen waarmee geen rekening mag worden gehouden bij het beoordelen van de bestaansmiddelenvereiste, geen sprake meer is van “*middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels*”, doch enkel nog van “*middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering*”. Uit de parlementaire voorbereiding die aan de wet van 4 mei 2016 voorafging, blijkt niet waarom de wetgever ervoor geopteerd heeft om de term “*aanvullende bijstandsstelsels*” uit artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet te elimineren. Hieruit blijkt enkel dat de wetgever een verbetering op het oog had van de “*technische, wetgevingstechnische en taalkundige fouten (...) die door de Senaat (“dienst Wetsevaluatie”) aan het licht zijn gebracht in de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake de voorwaarden voor gezinshereniging*” en tevens de bepalingen van de vreemdelingenwet inzake de familieleden van een Belg beoogde “*in overeenstemming te brengen met het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof, door een onderscheid te maken tussen de Belgen die gebruik hebben gemaakt van hun recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de Europese Unie en de Belgen die daar geen gebruik van hebben gemaakt*” (zie de memorie van toelichting bij het wetsontwerp houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van

15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer 2015-16, nr. 1696/001, 7*).

Uit het voorgaande volgt in ieder geval dat de uitsluiting van de IGO uit de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen thans geen grondslag meer kan vinden in de term “aanvullende bijstandsstelsels”.

2.3.4.3. Er dient bijgevolg vervolgens te worden onderzocht of artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet een andere grond bevat op basis waarvan met de IGO geen rekening mag worden gehouden bij het nagaan of de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Hierbij dient in overweging te worden genomen dat in beginsel alle vormen van inkomsten waarover de referentiepersoon beschikt als bestaansmiddelen in aanmerking kunnen worden genomen, behalve die inkomsten waarvan de wetgever uitdrukkelijk bepaalt dat er geen rekening mag mee worden gehouden. De uitzonderingen op de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen moeten dan ook restrictief worden geïnterpreteerd.

Te dezen blijkt dat de verwerende partij in de nota met opmerkingen de begrippen “financiële bijstand aan behoeftige ouderen” en “equivalent van het leefloon” en “financiële maatschappelijke dienstverlening” hanteert om de IGO, waarover de Belgische referentiepersoon beschikt, niet in overweging te nemen voor het bepalen van de toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen. De bestreden beslissing wijst erop dat een IGO betekent dat de verzoekende partij behoeftig is, maar door haar leeftijd geen leefloon krijgt en al dus ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

2.3.4.4. De term “maatschappelijke dienstverlening” komt voor in artikel 1 van de OCMW-wet. In het tweede lid van deze bepaling wordt gesteld dat er openbare centra voor maatschappelijk welzijn worden opgericht die tot opdracht hebben deze dienstverlening te verstrekken. Krachtens artikel 60, § 3, van de OCMW-wet verstrekt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn (hierna: het OCMW) materiële hulp in de meest passende vorm. De materiële hulp die het OCMW naast het leefloon verleent, kan worden opgedeeld in drie categorieën: periodieke geldelijke steun, voorlopige tegemoetkomingen in afwachting van een specifieke uitkering of andere inkomsten en eenmalige geldelijke steun (J. VAN LANGENDONCK, Y. STEVENS en A. VAN REGELMORTEL, *Handboek socialezekerheidsrecht*, Intersentia, 9^e editie, 2015, 751, nr. 2044). De financiële hulp betreft in de meeste gevallen “periodieke financiële steun”. Deze steun wordt onder meer in de plaats van het leefloon verleend aan personen die omwille van hun leeftijd, nationaliteit of verblijfplaats geen recht hebben op het leefloon. Deze steun kan ook worden toegekend ter aanvulling van het leefloon, indien dit te laag is om een menswaardig bestaan te kunnen leiden (J. VAN LANGENDONCK, Y. STEVENS en A. VAN REGELMORTEL, *Handboek socialezekerheidsrecht*, Intersentia, 9^e editie, 2015, 751, nr. 2045). De (financiële) maatschappelijke dienstverlening moet worden aangevraagd bij het territoriaal bevoegde OCMW, dat binnen de acht dagen na de aanvraag schriftelijk en aangetekend of tegen een ontvangstbewijs zijn beslissing aan de aanvrager mededeelt (J. VAN LANGENDONCK, Y. STEVENS en A. VAN REGELMORTEL, *Handboek socialezekerheidsrecht*, Intersentia, 9^e editie, 2015, 754-755, nrs. 2052-2055). Hierbij kan het OCMW de toekenning van financiële steun onderwerpen aan de voorwaarden van artikel 3, 5° en 6°, 4, 11 en 13, § 2, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (BS 31 juli 2002), wat impliceert dat van de aanvrager van financiële maatschappelijke dienstverlening kan worden geëist dat hij zijn werkbereidheid bewijst, dat hij zijn rechten laat gelden op sociale uitkeringen of op de onderhoudsgelden waartoe zijn echtgenoot, ouders of kinderen gehouden zijn (J. VAN LANGENDONCK, Y. STEVENS en A. VAN REGELMORTEL, *Handboek socialezekerheidsrecht*, Intersentia, 9^e editie, 2015, 750, nr. 2041).

De IGO daarentegen is een inkomen dat niet wordt geregeld in de OCMW-wet, doch wel in de wet van 22 maart 2001 tot instelling van een inkomensgarantie voor ouderen (BS 29 maart 2001). Het betreft, zoals hierboven reeds gesteld, “een minimuminkomen (...) dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en dat wordt uitbetaald wanneer de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn” (RvS 29 november 2016, nr. 236.566). In tegenstelling tot de (financiële) maatschappelijke dienstverlening kan de aanvraag tot toekenning van een IGO worden ingediend bij de Rijksdienst voor Pensioenen (thans de Federale Pensioendienst) of bij de burgemeester van de gemeente waar de aanvrager zijn hoofdverblijfplaats heeft, die de aanvraag onmiddellijk elektronisch doorstuurt naar de Federale Pensioendienst (zie artikel 5 van de wet van 22 maart 2001 tot instelling van een inkomensgarantie voor ouderen en de artikelen 2-8 van het koninklijk besluit van 23 mei 2001 tot instelling van een algemeen reglement betreffende de inkomensgarantie voor ouderen, BS 31 mei 2001). De Federale Pensioendienst beslist ten slotte over

de aanvraag om inkomensgarantie en de beslissing wordt aan de betrokkene met een gewone brief betekend (artikel 5, § 5, van de wet van 22 maart 2001 tot instelling van een inkomensgarantie voor ouderen). Er blijkt niet dat de Federale Pensioendienst hierbij de toekenning van de IGO kan onderwerpen aan de voorwaarden van artikel 3, 5° en 6°, 4, 11 en 13, § 2, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit het voorgaande blijkt dat het stelsel van de "*financiële maatschappelijke dienstverlening*" en het stelsel van de IGO elk een afzonderlijk normerend kader hebben, waarbij onderscheiden overheden bevoegd zijn voor de (behandeling van de) aanvraag en de toekenning van de prestaties en dat daarbij aparte voorwaarden gelden. Aldus kan de IGO niet als een vorm van "*financiële maatschappelijke dienstverlening*" worden beschouwd.

2.3.4.5. In de mate dat de verwerende partij zou suggereren dat de IGO onder de term "*kinderbijslagen en toeslagen*" zou vallen, is het gebruik van deze categorie zeer onduidelijk. In de parlementaire stukken ter voorbereiding van de wet van 4 mei 2016 is geen indicatie terug te vinden over de draagwijdte van het begrip "*toeslagen*". Het woord "*toeslag*" wordt in 'Van Dale' gedefinieerd als "*1. dat wat bij iets gevoegd moet worden, bv. geld; 2. extra loon*". Gelet op de omstandigheid dat de term "*toeslagen*" samen met de term "*kinderbijslagen*" wordt gegroepeerd in artikel 40*ter*, § 2, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet, kan worden aangenomen dat de wetgever met het eerstgenoemde begrip de uitkeringen bedoelde die de gewaarborgde gezinsbijslag vormen en die geen kinderbijslag zijn. In het oude artikel 40*ter*, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet, zoals het gold voordat het werd gewijzigd door artikel 18 van de wet van 4 mei 2016, was immers nog sprake van "*de aanvullende gezinsbijslagen*" en "*de gezinsbijslagen*" en uit niets blijkt dat de wetgever, naast een verbetering van de "*technische, wetgevingstechnische en taalkundige fouten (...) die door de Senaat ("dienst Wetsevaluatie") aan het licht zijn gebracht in de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake de voorwaarden voor gezinshereniging*", ook een inhoudelijke wijziging van deze bepaling beoogde. De gezinsbijslag omvat naast de kinderbijslag ook nog de leeftijdsbijslag en het kraamgeld, met inbegrip van de adoptiepremie (zie artikel 1, tiende lid, van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van de gewaarborgde gezinsbijslag, BS 7 augustus 1971, en J. Van Langendonck, Y. Stevens en A. Van Regelmortel, *Handboek socialezekerheidsrecht*, Intersentia, 9^e editie, 2015, 739, nr. 2014). Het is duidelijk dat deze prestaties geen verband houden met de IGO.

2.3.4.6. Uit het hierboven gestelde blijkt dat de IGO noch onder het begrip "*financiële maatschappelijke dienstverlening*", noch onder het begrip "*toeslagen*" kan worden ondergebracht. Het betreft een specifiek inkomen, met een eigen wettelijk kader en afzonderlijke voorwaarden. Dit klemt bovendien *in casu* nog meer nu de verzoekende partij, rekening houdend met haar inkomsten uit tewerkstelling, nooit eenzelfde bedrag als leefloon zou kunnen verkrijgen dan de huidige IGO die zij ontvangt.

2.3.4.7. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel *iuncto* artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet wordt aangenomen.

2.3.4.8. Het verweer dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voert, kan hieraan geen afbreuk doen.

Zij verwijst naar de doelstelling en *ratio legis* van artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet die erin bestaat te voorkomen dat personen na een aanvraag ten laste vallen van de openbare overheden. Zij verwijst naar de parlementaire voorbereidende werken en benadrukt dat er rekening moet worden gehouden met de aard van de inkomsten.

De verwijzing naar de parlementaire voorbereidingen die de verwerende partij citeert, hebben betrekking op het oude artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet toen de categorie "*aanvullend bijstandsstelsel*", thans niet meer voorhanden, werd ingevoerd. Deze verwijzing, alsook de verwijzing naar arrest met nummer 183 149 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is *in casu* niet dienstig. Het gegeven dat bij de invoering van het thans vigerende artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet het niet de bedoeling was de bekommernis, er zorg voor te dragen dat personen na een aanvraag niet ten laste vallen van de openbare overheden, niet is verdwenen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de categorie "*aanvullend bijstandsstelsel*" is verdwenen. Uit een stilzwijgen van de parlementaire voorbereidende werken kan geen duidelijke bedoeling van de wetgever afgeleid worden. De verwerende partij toont evenmin aan dat het de bedoeling van de wetgever was om de categorie IGO uit te sluiten uit de in aanmerking te nemen inkomsten, bedoeld in artikel 40*ter* van de

vreemdelingenwet. Ten overvloede merkt de Raad op dat de wetgever in artikel 40ter van de vreemdelingenwet evenmin heeft voorzien dat alle inkomsten verkregen “uit het ten laste vallen van openbare overheden” niet in aanmerking worden genomen. Verder kan uit de bewoording “aard” evenmin afgeleid worden dat de IGO uitgesloten wordt als in aanmerking te nemen inkomsten van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Hoewel de *ratio legis* van artikel 40ter van de vreemdelingenwet voor het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de persoon in functie van wie de gezinshereniging wordt gevraagd erin inderdaad gelegen is “te vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil krijgen, ten laste valt van de openbare overheden” en de IGO volledig ten laste valt van de overheid (cf. RvS 29 november 2016, nr. 236.566), doet dit gegeven geen afbreuk aan de niet voor interpretatie vatbare tekst van de wet zelf (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961), waarin de IGO niet wordt opgenomen als inkomen waarmee geen rekening mag worden gehouden bij het beoordelen of de Belgische referentiepersoon al dan niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, temeer nu uitzonderingen op de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen restrictief moeten worden geïnterpreteerd. In zoverre het hierbij zou gaan om een leemte in de wet, door de wetgever gecreëerd door het begrip “middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels” uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet te schrappen, wordt er op gewezen dat het de Raad niet toekomt om deze leemte zelf op te vullen (cf. RvS 30 januari 2013, nr. 222.316).

2.3.4.9. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde grieven en het antwoord hierop, verstrekt door de verwerende partij, behoeven geen verder onderzoek.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 oktober 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend achttien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN